

Î N C H E I E R E

28 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Oleg Sternioală, Valentina Clevadi

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Starciuc Nicolae, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Starciuc Nicolae împotriva Direcției sănătății a Consiliului mun. Chișinău, Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Municipal de Copii „Valentin Ignatenco”, Consiliul mun. Chișinău și Mătrăgună Nelia privind anularea ordinelor, contractului individual de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Starciuc Nicolae și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 22 decembrie 2015,

c o n s t a t ă

La 05 august 2015, Starciuc Nicolae s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Direcției sănătății a Consiliului mun. Chișinău, Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Clinic Municipal de Copii „Valentin Ignatenco” și Consiliul mun. Chișinău privind anularea ordinelor, contractului individual de muncă, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a indicat că, prin ordinul Departamentului Sănătății nr.153P din 09.12.2003, a fost numit în funcția de director al IMSP Spitalul Clinic Municipal „Valentin Ignatenco”, iar prin ordinul Direcției Sănătății a Consiliului municipal Chișinău nr. 57P din 25.06.2015, a fost concediat

din funcția enunțată pentru faptul că a atins vârsta de 65 ani și deține funcția de conducător al IMSP Spitalul Clinic Municipal „Valentin Ignatenco”.

Susține reclamantul că, Direcția Sănătății a Consiliului municipal Chișinău nu a fost în drept să-l concedieze, deoarece acest drept aparține exclusiv fondatorului acestei instituții, avînd în vedere că, art. 4 alin. (2¹) din Legea ocrotirii sănătății statuează că, conducătorii instituțiilor medico-sanitare publice republicane, municipale, raionale sînt selectați prin concurs organizat de Ministerul Sănătății și sînt numiți în funcție de conducători a instituțiilor medico-sanitare publice republicane, municipal de către fondator.

La caz, indică că, fondator al IMSP Spitalul Clinic Municipal „Valentin Ignatenco” este Consiliul municipal Chișinău și nu Direcția Sănătății, care constituie o subdiviziune auxiliară a acestui organ colegial, iar competențele de angajare și concediere a directorilor de Instituții Medico Sanitare Publice s-au transmis exclusiv Consiliului municipal Chișinău, adică fondatorului.

Consideră că, ordinul de concediere este emis de un subiect fără competențe în acest sens, iar art.82 lit. i) Codul muncii, în baza căruia a fost concediat, a fost modificat în anul 2006 și anume, ca temei de încetare a raporturilor de muncă a fost introdusă sintagma „atingerea vârstei de 65 de ani de către conducătorul unității de stat, inclusiv municipale, sau al unității cu capital majoritar de stat” - prevedere introdusă prin Legea nr. 8 din 09.02.2006. Însă, această normă nu poate fi aplicată la caz și nu poate constitui drept temei pentru eliberarea din funcția deținută, deoarece a fost desemnat în calitate director al IMSP Spitalul Clinic Municipal „Valentin Ignatenco” în anul 17.02.2003, adică în momentul în care art. 82 lit. i) din Codul muncii nu era modificat, iar persoanele pensionate puteau activa nestingherit.

Relevă reclamantul că, conform art. 6 alin.(1) Cod civil, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare, iar conform art. 46 alin. (1) din Legea privind actele legislative, actul legislativ produce efecte numai în timpul cît este în vigoare și nu poate fi retroactiv sau ultraactiv.

Solicită reclamantul, anularea ordinului de concediere nr.57P din 25.06.2015, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă și repararea prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei.

Ulterior, reclamantul a depus o cerere de majorare a pretențiilor împotriva Direcției sănătății a Consiliului mun. Chișinău, Instituția Medico- Sanitară Publică Spitalul Clinic Municipal de Copii „Valentin Ignatenco”, Consiliul mun. Chișinău și Mătrăgună Nelia solicitînd, anularea ordinului de concediere nr. 57 P din 25.06.2015, prin care a fost concediat din funcția de director al IMSP Spitalul Clinic Municipal „Valentin Ignatenco” în legătură cu atingerea vârstei de 65 ani; anularea ordinului

nr.58 P din 26.06.2015, prin care a fost desemnată în funcția menționată Mătrăgună Nelea; anularea contractului individual de muncă încheiat între Direcția Sănătății a Consiliului municipal Chișinău și Mătrăgună Nelea; încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă în mărime de 12 300 lei lunar și repararea prejudiciului moral în sumă de 100 000 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 22 decembrie 2015 cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, Starciuc Nicolae a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2016 s-a respins apelul declarat de Starciuc Nicolae și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 22 decembrie 2015.

La 12 iulie 2016, Starciuc Nicolae a declarat recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu hotărîrile contestate, considerîndu-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că, nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele pricinii și au fost aplicate eronat normele de drept material.

Susține recurentul că, Direcția Sănătății a Consiliului Municipal Chișinău nu dispune de nici o competență de a demite, transfera, sancționa directorii de Instituții Medico Sanitare Publice, ceea ce rezultă din art. 4 alin. (2¹) din Legea ocrotirii sănătății. Astfel, relevă că, fondator al IMSP Spitalul Clinic Municipal „Valentin Ignatenco”, este Consiliul Municipal Chișinău, dar nu Direcția Sănătății, ca o subdiviziune auxiliară a acestui organ colegial.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de către Starciuc Nicolae, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată

de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Starciuc Nicolae este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de către recurent în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul reiterează că, conform articolului 13 din Convenția Europeană recursul trebuie să fie unul "efectiv", atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Starciuc Nicolae, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Starciuc Nicolae, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Valentina Clevadi